

Sygn. akt: I C 1027/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Nowicka - Midziak
-----------------	----------------------------------

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 8 czerwca 2020 r. w G.

sprawy z powództwa **E. J.**

przeciwko **Gminie M. G.**

o zapłatę

- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 500 zł. (pięćset złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 października 2019r do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 137 zł. (sto trzydzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt: I C 1027/19

UZASADNIENIE

Powód E. J. wniósł pozew przeciwko Gminie M. G. domagając się od pozwanego zapłaty kwoty 500 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że w dniu 10 października 2016r. w związku z nieprawidłowym zaparkowaniem przez niego pojazdu marki H. o numerze rejestracyjnym (...), pojazd ten został odholowany przez służby porządkowe na parking prowadzony przez (...) B. Ł. w G.. Na skutek popełnionego wykroczenia powód otrzymał mandat w kwocie 100 zł. Aby odzyskać pojazd nakazano powodowi uiszczenie dodatkowej opłaty za holowanie i parkowanie w kwocie 419 zł pod rygorem odmowy wydania pojazdu. Wobec zagrożenia niewydania pojazdu powód niezwłocznie uiszczył dodatkową opłatę. Jak wskazuje powód opłata została pobrana na podstawie nieważnej uchwały Rady Miasta G. nr XIII/249/15, co stwierdził WSA w Gdańsku wyrokiem z dnia 31 maja 2017r., natomiast NSA wyrokiem z dnia 7 czerwca 2019r. oddalił skargę kasacyjną pozwanej. Pismem z dnia 20 lipca 2019r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 519 zł, jednak pozwana odmówiła zwrotu wpłaconej opłaty.

(pozew k. 4-6)

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa. Pozwana zakwestionowała powództwo co do zasady i wysokości, wskazując, że pozew nie zawiera wskazania podstawy prawej roszczenia i dowodów na jego poparcie. Natomiast, powołanie się na orzeczenia sądów administracyjnych nie może zastąpić obowiązku wskazania okoliczności faktycznych uzasadniających roszczenie i przedstawienia dowodów. Jak wskazała pozwana stwierdzenie nieważności uchwały

Rady Miasta G. nr XIII/249/15 spowodowało, że nadal obowiązywała poprzednia uchwała nr XLVI/980/14 z dnia 24 września 2014r.

(odpowiedź na pozew k. 40)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 października 2016r. nieprawidłowo zaparkowany samochód marki H. o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność powoda E. J. został odholowany przez służby porządkowe na parking prowadzony przez (...) B. Ł. (2) w G., który świadczył na rzecz Gminy M. G. usługi usuwania pojazdów z dróg, stref zamieszkania, stref ruchu na podstawie art. 50a i art. 130a ust. 1 i 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz prowadzenia parkingu strzeżonego dla usuwanych pojazdów. Warunkiem wydania pojazdu było uiszczenie przez powoda opłaty za holowanie w kwocie 480 zł oraz opłaty za parkowanie w kwocie 39 zł. Powód niezwłocznie uiścił powyższą kwotę.

(dowód: dowód wpłaty – pokwitowanie k. 10, potwierdzenie przelewu bankowego k. 11)

Powyższe opłaty zostały pobrane na podstawie uchwały Rady Miasta G. nr XIII/249/15 z dnia 28 października 2015r. w sprawie ustalenia wysokości opłat za usuwanie i przechowywanie pojazdów na parkingu strzeżonym. Zgodnie z treścią § 1 powołanej uchwały stawka opłaty za usunięcie pojazdu o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 t wynosiła 480 zł, zaś stawka opłaty za przechowywanie takiego pojazdu 39 zł za każdą dobę. Uchwała weszła w życie z dniem 1 stycznia 2016r.

(dowód: uchwała Rady Miasta G. nr XIII/249/15 z dnia 28 października 2015r. w sprawie ustalenia wysokości opłat za usuwanie i przechowywanie pojazdów na parkingu strzeżonym k. 14)

Wyrokiem z dnia 31 maja 2017r. wydanym w sprawie o sygnaturze III SA/Gd 345/17 Wojewódzki Sąd Administracyjny w G. stwierdził nieważność uchwały Rady Miasta G. nr XIII/249/15 z dnia 28 października 2015r. w sprawie ustalenia wysokości opłat za usuwanie i przechowywanie pojazdów na parkingu strzeżonym w całości.

(dowód: wyrok WSA w Gdańsku z dnia 31 maja 2017r. k. 15-22)

Wyrokiem z dnia 7 czerwca 2019r. wydanym w sprawie o sygnaturze I OSK 2045/17 Naczelny Sąd Administracyjny oddalił skargę kasacyjną wniesioną przez Gminę M. G..

(dowód: wyrok NSA z dnia 7 czerwca 2019r. k. 24-32)

Przed dniem 1 stycznia 2016r. obowiązywała uchwała nr XLVI/980/14 z dnia 24 września 2014r. w sprawie ustalenia wysokości opłat za usuwanie i przechowywanie pojazdów na parkingu strzeżonym, zgodnie z którą stawka opłaty za usunięcie pojazdu o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 t wynosiła 485 zł, zaś za każdą dobę przechowywania takiego pojazdu 39 zł. Uchwała weszła w życie z dniem 1 stycznia 2015r.

(dowód: uchwała nr XLVI/980/14 z dnia 24 września 2014r. w sprawie ustalenia wysokości opłat za usuwanie i przechowywanie pojazdów na parkingu strzeżonym k. 42)

Pismem z dnia 20 lipca 2019r. powód wezwał pozwaną do zapłaty w terminie 7 dni kwoty 519 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia otrzymania wezwania do dnia zapłaty tytułem bezpodstawnie pobranej opłaty za holowanie i parkowanie. W odpowiedzi na wezwanie, pismem z dnia 19 września 2019r. Gmina M. G. podniosła, że przedmiotowa kwota została już wydatkowana na cele zgodne z przedstawionymi zasadami i nie może być zwrócona.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 20 lipca 2019r. k. 33, odpowiedź pozwanej z dnia 19 września 2019r. k. 34)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w całości na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony niniejszego postępowania. Oceniając zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy Sąd nie dopatrył się żadnych podstaw do kwestionowania wiarygodności i mocy dowodowej dokumentów urzędowych w postaci kopii wyroków sądów administracyjnych oraz uchwał Rady Miasta G. w sprawie ustalenia wysokości opłat za usuwanie i przechowywanie pojazdów na parkingu strzeżonym. Zważyć bowiem należy, iż żadna ze stron nie próbowała wzruszyć domniemań autentyczności oraz prawdziwości, jakie przysługują tym dokumentom na mocy art. 244 kpc, ani też nie kwestionowała zgodności przedstawionych kopii z oryginałami dokumentów. Nadto, za wiarygodne Sąd uznał dowody z dokumentów prywatnych powołanych w ustaleniach stanu faktycznego w postaci dowodów wpłaty, pokwitowań i korespondencji stron. Podkreślić bowiem należy, iż żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności tych dokumentów, ani też nie zaprzeczyła, iż osoby podpisane pod tymi pismami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych.

Podstawę prawną powództwa stanowiły przepisy art. 410 kc w zw. z art. 405 kc. W myśl art. 410 § 2 kc świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia. Zgodnie z art. 410 § 1 kc przepisy artykułów poprzedzających stosuje się w szczególności do świadczenia nienależnego. Jak natomiast stanowi przepis art. 405 kc kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Jak wskazuje się w doktrynie w wypadkach, gdy w chwili spełnienia świadczenia było ono należne, bowiem istniała jego podstawa prawna, lecz stało się nienależne później, bo podstawa ta odpadła, przysługuje kondykcja zwana *condictio ob causam finitam*. Roszczenie powstaje jedynie w wypadku ostatecznego i trwałego odpadnięcia podstawy prawnej. *C. ob causam finitam* wejdzie w grę w wypadku, gdy odpadnięcie podstawy prawnej polega na jej unieważnieniu (por. K. Osajda (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, 2020).

W przedmiotowej sprawie powód został obciążony obowiązkiem zapłaty opłaty za holowanie w wysokości 480 zł oraz opłaty za parkowanie w kwocie 39 zł, na podstawie uchwały Rady Miasta G. nr XIII/249/15 z dnia 28 października 2015r. w sprawie ustalenia wysokości opłat za usuwanie i przechowywanie pojazdów na parkingu strzeżonym. Zważyć jednak należy, iż wyrokiem z dnia 31 maja 2017r. w sprawie o sygnaturze III SA/Gd 345/17 Wojewódzki Sąd Administracyjny w G. stwierdził nieważność ww. uchwały Rady Miasta G. w całości na podstawie art. 147 § 1 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Wyrokiem z dnia 7 czerwca 2019r. wydanym w sprawie o sygnaturze I OSK 2045/17 Naczelny Sąd Administracyjny oddalił skargę kasacyjną wniesioną przez Gminę M. G.. W związku ze stwierdzeniem nieważności przedmiotowej uchwały ze skutkiem *ex tunc* brak było podstawy prawnej do obciążenia powoda spornymi opłatami.

Wbrew twierdzeniom strony pozwanej nie sposób uznać, że w przypadku stwierdzenia nieważności uchwały nr XIII/249/15 istniała podstawa prawna do obciążenia powoda opłatami w postaci poprzedniej uchwały nr XLVI/980/14 z dnia 24 września 2014r. w sprawie ustalenia wysokości opłat za usuwanie i przechowywanie pojazdów na parkingu strzeżonym, która przewidywała stawkę opłaty za usunięcie pojazdu o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 t w kwocie 485 zł, oraz stawkę opłaty za każdą dobę przechowywania pojazdu w kwocie 39 zł. Zważyć bowiem należy, iż obie uchwały Rady Miasta G. tj. uchwała nr XIII/249/15 z dnia 28 października 2015r. jak i uchwała nr XLVI/980/14 z dnia 24 września 2014r. zostały wydane na podstawie art. 130a ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. – Prawo o ruchu drogowym. Zgodnie z brzmieniem art. 130a ust. 1 pkt 1 i 5 - według stanu prawnego na dzień 10 października 2016r. - pojazd jest usuwany z drogi na koszt właściciela w przypadku pozostawienia pojazdu w miejscu, gdzie jest to zabronione i utrudnia ruch lub w inny sposób zagraża bezpieczeństwu; pozostawienia pojazdu w miejscu obowiązywania znaku wskazującego, że zaparkowany pojazd zostanie usunięty na koszt właściciela. Stosownie do ust. 6 rada powiatu, biorąc pod uwagę konieczność sprawnej realizacji zadań, o których mowa w ust. 1-2, oraz koszty usuwania i przechowywania pojazdów na obszarze danego powiatu, ustala ***corocznie, w drodze uchwały***, wysokość opłat, o których mowa w ust. 5c, oraz wysokość kosztów, o których mowa w ust. 2a. Wysokość kosztów, o których mowa w ust. 2a, nie może być wyższa niż maksymalna kwota opłat za usunięcie pojazdu, o których mowa w

ust. 6a. Wedle ust. 6a lit. c ustala się maksymalną wysokość stawek kwotowych opłat, o których mowa w ust. 5c, pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 t - za usunięcie - 440 zł; za każdą dobę przechowywania - 33 zł. Zgodnie z ust. 6c na każdy rok kalendarzowy minister właściwy do spraw finansów publicznych ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” maksymalne stawki opłat, o których mowa w ust. 6a, z uwzględnieniem zasady określonej w ust. 6b, zaokrąglając je w górę do pełnych złotych. Wreszcie, wedle ust. 7 wydanie pojazdu następuje po okazaniu dowodu uiszczenia opłaty, o której mowa w ust. 5c, a w przypadku, o którym mowa w ust. 1a, również dowodu uiszczenia kaucji. Zważywszy na powyższe, należało uznać, że w wyniku stwierdzenia nieważności uchwały nr XIII/249/15 z dnia 28 października 2015r. w całości brak było podstawy prawnej do wyliczenia opłat za holowanie i parkowanie za rok 2016. Z cytowanych powyżej przepisów bowiem jednoznacznie wynika, że obowiązkiem rady powiatu jest ustalanie wysokości opłat corocznie w drodze uchwały. Z tego względu nie sposób przyjąć, aby podstawą naliczania opłat za rok 2016r, była uchwała dotycząca wysokości opłat za 2015r.

Na marginesie należy wskazać, że całkowicie chybiony był zarzut podniesiony przez pozwaną w toku korespondencji prowadzonej z powodem na etapie przedprocesowym, że doszło do bezproduktywnego zużycia korzyści uzyskanej kosztem powoda. Po pierwsze, twierdzenia pozwanej w tym zakresie zostały nieudowodnione, a zważywszy, iż pozwana jest jednostką samorządu terytorialnego i ma znaczne dochody oraz posiada znaczny majątek wiarygodność tego typu zarzutów jest nader wątpliwa. Ponadto, od dnia wszczęcia postępowania przed WSA pozwany winien był się liczyć z obowiązkiem zwrotu uiszczonych przez kierowców należności.

Zważyć należy, iż powód wykazał stosownymi dowodami w postaci pokwitowania i potwierdzenia przelewu bankowego, że faktycznie dokonał zapłaty kwoty 519 zł.

Mając zatem powyższe na uwadze, na mocy art. 410 kc w zw. z art. 405 kc Sąd uwzględnił powództwo w całości. O odsetkach Sąd orzekł na mocy art. 481 kc w zw. z art. 455 kc i zasądził je od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia 8 października 2019r. do dnia zapłaty. Zważyć bowiem należy, iż przed wytoczeniem powództwa, pismem z dnia 20 lipca 2019r. powód wezwał pozwaną do zapłaty w terminie 7 dni kwoty 519 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia otrzymania wezwania do dnia zapłaty tytułem bezpodstawnie pobranej opłaty za holowanie i parkowanie. Pismem z dnia 19 września 2019r. Gmina M. G. odmówiła spełnienia świadczenia. Tym samym nie budzi wątpliwości, że w dniu wniesienia pozwu roszczenie było już wymagalne.

O kosztach Sąd orzekł na mocy art. 98 kpc i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy zasądził od przegrywającego niniejszy spór pozwanego na rzecz powoda kwotę 137 zł, na którą składały się opłata sądowa od pozwu (30 zł), opłata za czynności fachowego pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym w stawce minimalnej (90 zł) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).